

Chương 6

Bộ xương trắng đó giống như một vách phân giới vậy, càng tiến về phía trước, những bộ xương trên mặt đất ngày càng nhiều. Có cái nằm song song trên mặt đất, có cái tựa lưng vào vách đá, có chỗ chỉ có một mình, có chỗ hai người quấn vào nhau, có cái trên người mặc những bộ giáp đã mục nát, có cái trong tay còn nắm một thanh kiếm, thậm chí còn nhìn thấy không ít xương của ngựa.

Có gió thổi qua, những âm thanh va đập truyền đến, nhưng không biết là truyền đến từ đâu.

Cho dù Mi Lâm rất gan dạ, cũng bị khung cảnh trước mắt khiến cho run sợ, lạnh toát cả người.

“Lẽ nào nơi này đã từng có chiến tranh?” Nàng như nói với chính mình, lại vừa như đang hỏi Mộ Dung Cảnh Hòa. Thực ra những lá cờ rách nát đang bay phàn phật trong gió cùng với những thanh kiếm gãy trải đầy trên mặt đất đã cho họ biết đáp án.

Đầu Mộ Dung Cảnh Hòa dựa trên vai nàng, ánh mắt lạnh lùng nhìn khung cảnh, không nói gì. xẩm mặt mày, kết quả vẫn không hề thay đổi.

Mộ Dung Cảnh Hòa thở dài, nói: “Nghỉ tại chỗ thôi.”

Hai người đều không phải loại nhát gan, đến lúc này, trong lòng cũng chẳng có sự phòng bị nào. Mi Lâm dọn dẹp đồng xương tạo thành một khoảng trống, sau khi trái cờ đặt Mộ Dung Cảnh Hòa xuống, bèn nhặt một mảnh binh khí đã có phần rỉ sét lên.

Thu thập một đồng binh khí, còn nhặt lấy một cán cờ, rồi nàng mới ngồi xuống đám cỏ khô. Chính đôn lại tư thế cho Mộ Dung Cảnh Hòa, lúc đầu định để cho hắn tựa lên vai, nhưng hắn nói đầu khó chịu nên đã để cho hắn nằm gối lên chân không bị thương của mình. Thực ra bị tựa cả một ngày, vai nàng cũng sắp không chịu được nữa.

Sau khi ổn định mọi thứ, Mi Lâm lúc này mới cầm cán cờ lên, sắp xếp từng mảnh lại với nhau thành một lá cờ pha lẫn những màu vàng ố không hoàn chỉnh lắm. Nàng không hiểu nhiều về chuyện quân binh, cũng không biết lá cờ đó có ý nghĩa gì. Chưa lên tiếng hỏi, Mộ Dung Cảnh Hòa đang nằm đã lạnh lùng lên tiếng.

“Những người Hồ tộc tham lam.”

“Người Hồ tộc là người gì?” Mi Lâm tò mò hỏi.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn nàng, trong ánh mắt như lộ rasper khinh bỉ, “Hồ tộc mà cũng không biết, nàng có phải người Đại Viêm không vậy?”

“Ta...” Mi Lâm lắp bắp, sau đó cứng giọng nói: “Ta là người Tây Yên.”

Ánh mắt Mộ Dung Cảnh Hòa bỗng trở nên cổ quái trong giây lát, cố kìm chế nhưng cuối cùng không kìm chế nổi, bật hỏi: “Nói thử vài câu tiếng Tây Yên ta nghe.”

Mi Lâm xấu hổ, không để ý đến hắn, bắt đầu cầm những binh khí kia lên xem xét.

“Hồ tộc là vương tộc của triều đại trước.” Mộ Dung Cảnh Hòa bất ngờ giải thích, “Nói về nơi này, bọn họ thực ra là những kẻ ngoại tộc. Sau đó do tham lam thất đức, dẫn đến người dân khổ cực làm than, bị tiên tổ Mộ Dung của ta đánh đuổi.”

“Trên này có khắc chữ.” Mi Lâm cầm một thanh đoản kiếm chỉ còn lại một nửa, cầm lại gần xem, nhưng phát hiện có những hình vẽ mình không hiểu, đành đưa ra trước mặt Mộ Dung Cảnh Hòa, nghi hoặc nói: “Có thể là chữ.”

Mộ Dung Cảnh Hòa khẽ liếc, thần sắc khẽ biến, nếu như không phải vì không cử động được, e rằng đã ngồi bật dậy.

“Ngự. Chỉ có thị vệ của vương tộc Hồ tộc mới đeo loại binh khí này.” Hắn nói, ý bảo Mi Lâm tiếp tục xem xét.

Mi Lâm lại cầm lên 2 đoạn vũ khí nữa, đều có khắc chữ giống như vậy, đến khi cầm lên một thanh thương, mới xuất hiện một chữ được khắc không giống với những chữ kia.

“Cái này ta biết.” Nàng gạt bỏ sự im lặng lúc trước, nói với vẻ thích thú ngạc nhiên, “Binh đạo!”

Mộ Dung Cảnh Hòa “A” lên một tiếng, bàn tay đặt bên cạnh người khẽ cử động, không thể nói một cách từ tốn nữa, thúc giục: “Mau đưa ta xem.”

Mi Lâm đưa qua.

Dưới ánh sáng mờ mờ, có thể nhìn thấy phần mũi thương có khắc hai chữ tiếng Đại Viêm rõ mồn một, tuy có phần mờ đi, nhưng vẫn có thể luận được ra, chính là hai chữ “Binh đạo” mà Mi Lâm đã nói.

Khuôn mặt Mộ Dung Cảnh Hòa hiện lên một thần sắc kính cẩn nghiêm trang, nhìn chăm chú hồi lâu, rồi mới thở dài một tiếng, đưa cho Mi Lâm cầm. Hắn không nói gì, như vừa bước vào một dòng suy nghĩ nào đó.

Mi Lâm không làm phiền hắn, tự mình xem xét một lượt đồng vũ khí, không phát hiện ra ký hiệu gì khác. Rõ ràng hai kí hiệu này đại diện cho hai phe thế lực, mà có khả năng rất lớn đó là hai thế lực đối địch nhau.

“Hai chữ ‘Bình đạo’ là chữ được Tàng Trung Vương, một trong tám đại tướng quân khai quốc của vương triều ta sử dụng.” Giọng Mộ Dung Cảnh Hòa bỗng nhiên vang lên, không còn sự uể oải như lúc trước, rõ ràng rất nghiêm trang. Từ đó thấy được, hắn có một sự kính trọng xuất phát từ tận đáy lòng đối với vị Tàng Trung Vương kia. “Tàng Trung Vương dụng binh như thần, phần lớn giang sơn Đại Viêm do ông ấy giành về được. Bình đạo, Bình đạo... Bình giả... Quỷ Đạo Dã.” Nói đến đây, hắn lắc đầu, cười mình tự nhiên đi đàm luận những chuyện hành quân đánh giặc này với một người con gái. Sau đó không nói gì nữa.

Mi Lâm quả thực chẳng có hứng thú gì với cái ông Tàng Trung Vương và mấy chuyện dụng binh kia, nhưng thấy hắn nói với vẻ hào hứng, cũng không muốn ngắt lời. Hắn không nói thêm nữa, nàng cũng vui vẻ nói những chuyện khác.

“Ý của người đó là, những người của Tàng Trung Vương đều dùng loại binh khí này?”

Mộ Dung Cảnh Hòa khẽ lắc đầu, “Chỉ có những người trực tiếp dưới trướng của Tàng Trung Vương mới dùng. Con cháu và những người kế tục sau này của ông, để tỏ lòng tôn trọng với địa vị độc nhất vô nhị ấy, đều không sử dụng nữa.”

Tàng đạo. Nghĩ đến hai chữ đại diện cho võ lực lớn mạnh nhất của vương triều Đại Viêm này, hắn bất giác nhíu mày lại, trong đó toát lên ánh mắt người khác nhìn vào không thể hiểu được.

Mi Lâm lúc này đang lắng nghe những lời hắn nói, không chú ý đến điều đó.

“Nếu nói như vậy, những bộ xương này đã có từ hàng trăm năm trước.” Nàng lẩm bẩm, trong đầu nghĩ đến hình ảnh uy phong lẫm liệt của những tướng sĩ này năm ấy, rồi lại nhìn về những bộ xương trắng toát kia, một cảm giác không nói lên lời bỗng dội lên trong lòng.

“ít nhất cũng phải ba trăm hai mươi tư năm rồi.” Mộ Dung Cảnh Hòa đáp, tâm trạng có chút hưng phấn, rõ ràng không hề đang nghĩ giống nàng, “Năm đó Tàng Trung Vương bỗng nhiên mất tích, mọi người đều nói ông công thành danh toại, quy về ở ẩn, chẳng nhẽ là đã đến nơi này?”

Nghe thấy những lời suy đoán, sắc mặt Mi Lâm bỗng nhiên thay đổi. Nếu như Tàng Trung Vương quả thực tài giỏi như hắn nói mà cũng bị lạc tại nơi này, thì khả năng hai người bọn họ có thể thoát ra khỏi đây là cực kỳ nhỏ nhoi. “Chúng ta... có phải là không thể ra khỏi đây?” Nàng ngập ngừng hỏi.

Mộ Dung Cảnh Hòa thoát ra khỏi miền kí ức, trở về thực tại, nói: “Có thể.”

Nghe thấy hắn nói như vậy, trong lòng Mi Lâm bỗng nhiên có cảm giác bình tâm trở lại. Không phải nhìn vấn đề tươi sáng hơn, chỉ là hai người không thể hòa hợp, đối với những lời của hắn nàng lúc nào cũng nhìn nhận theo hướng ngược lại mà chẳng biết vì sao. Nếu như hắn quả quyết chắc chắn rằng có thể thoát khỏi chỗ này, có lẽ nàng lại bắt đầu cảm thấy hoảng sợ.

“Thế cũng tốt, chi bằng chúng ta cứ ở đây làm một đôi vợ chồng đoan mệnh cho xong.” Nàng cười trả lời, vừa đặt đầu hắn lên một đám cỏ cao hơn, vừa chuẩn bị nằm xuống nghỉ ngơi.

Mộ Dung Cảnh Hòa nghe xong ngớ người, sau đó tức tối, “Ai muốn làm vợ chồng với nàng!”

Thấy vẻ mặt hắn trở lại thân khí ban đầu, Mi Lâm trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, trên mặt vẫn tỏ ra điệu bộ ngạc nhiên: “Lẽ nào không phải người ngưỡng mộ bản cô nương nên cứ bám riết không chịu buông tha? Nếu không sao không bám lấy thằng bé Việt Tàn đó?” Mộ Dung Cảnh Hòa hừ một tiếng, nhìn ra nàng đang cố ý chọc mình, liền nhắm mắt lại không thèm để ý nữa.

Trên thực tế trong lòng bọn họ đều hiểu, tuy Việt Tàn tâm địa lương thiện, không bị thương, có sức khỏe, nhìn thế nào cũng thấy đó là một lựa chọn tốt nhất có thể giúp cho hắn chạy thoát, nhưng nếu xét về khả năng ứng biến và năng lực sống sót bên ngoài thì cậu ta không thể bằng Mi Lâm được. Cộng với một bên là tù binh, một bên là người con gái đã từng chung sống một thời gian trên danh nghĩa thuộc về hắn, nếu có bị đuổi theo, hiển nhiên người sau sẽ khó bị kẻ khác nảy sinh nghi ngờ hơn. Nếu như đi theo người trước, nếu mọi việc lỡ dở không chỉ không thoát được thân, e rằng còn bị mắc thêm tội thông địch phản quốc.

Mi Lâm cảm thấy hai người dường như đã thay đổi vị trí cho nhau, ngày trước thì hắn luôn luôn khiêu khích còn nàng chẳng buồn để ý, đến nay hoàn toàn ngược lại. Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy mình thật vô vị, lắc lắc đầu, lập tức chẳng còn hứng thú nói chuyện gì nữa.

Bốn phía đều im ắng trở lại, chỉ còn tiếng va đập vào nhau truyền đến theo từng cơn gió thổi. Mộ Dung Cảnh Hòa cảm thấy một bàn tay đặt lên lưng, giống như đêm hôm ấy, giúp hắn xua tan đi không ít giá lạnh. Nhưng hắn không quen với tư thế này, thậm chí trước nay chưa bao giờ cho phép ai làm như vậy, nhưng hiện giờ chỉ còn biết trừng mắt im lặng nhìn đôi bàn tay đặt trước ngực mình kia.

Trên đôi bàn tay ấy từ lâu đã đầy những vết thương, trong đó còn có một vết thương đang bị băng bó, ngoại trừ vẻ bề ngoài vẫn có thể nhìn ra nét mảnh mai

lúc đầu, gần như có thể dùng vết thương dày đặc để miêu tả. Nhưng chính đôi bàn tay ấy đã giúp hắn trèo đèo lội suối, gần như hoàn toàn không bị thương tích gì mà đến được đây.

Tuy rằng khi lựa chọn nàng, hắn đã âm thầm quan sát cả một đêm và nửa ngày nữa, cũng tin tưởng nàng có thể làm được, nhưng khi thực sự làm được, hắn không khỏi kinh ngạc về sự kiên cường và sức mạnh ẩn giấu bên trong con người nàng.

Hắn bỗng nhớ lại ngày hôm đó Mục Dã Lạc Mai nói nàng ấy muốn biết một người không hề biết võ công làm thế nào để có thể tồn tại trong một nơi nguy hiểm rình rập bốn phía, muốn sử dụng bí quyết đó để luyện tập cho binh sĩ. Có lẽ nàng ấy nên đi theo người con gái này, chứ không phải truy bắt, như thế nàng ấy sẽ biết được rằng, khi phải đối diện với cái chết, con người có thể có được sức mạnh lớn đến nhường nào. Nghĩ đến Mục Dã Lạc Mai, nghĩ đến ngày hôm đó nàng ấy tức giận bỏ đi, trong lòng hắn bất giác dậy lên cảm giác mệt mỏi thất vọng không thể miêu tả bằng lời. Nếu như có một ngày hắn bị Phụ hoàng hoặc huynh trưởng đẩy lên đoạn đầu đài, nàng ấy nhất định sẽ cam tâm nguyện chết cùng, nhưng đối diện với một phế nhân toàn thân bệnh tật, hắn không dám chắc nàng có chịu đựng nổi hay không. Với những gì hắn hiểu về nàng ấy, e rằng nàng thà để hắn chết, cũng không muốn hắn sống một cuộc sống tiền thoái lưỡng nan như bây giờ.

Tiền thoái lưỡng nan...

Sự tiền thoái lưỡng nan của ngày hôm ấy một lần nữa tràn về trong đầu, khiến mặt hắn bất giác cảm thấy nóng bừng, cơ thể mềm mại của người con gái nép sát sau lưng hắn cùng với hơi thở nặng nề bỗng nhiên trở nên rõ ràng, bàn tay hắn từ từ nắm chặt lại.

Vào đúng lúc đó, một loạt âm thanh giống như tiếng kêu của loài chuột bắt ngờ vang lên, vô cùng rõ ràng trong tiếng gió rít âm u.

Lòng Mộ Dung Cảnh Hòa thất lại, những ý nghĩ hỗn loạn lập tức biến mất, khi những âm thanh ấy càng lúc càng gần, hắn lập tức nhắm mắt, chỉ để lộ ra một kẽ hở rất nhỏ. Có tiếng đá vỡ lăn trên mặt đất, đợi thêm một lúc nữa, một bóng người đang cúi thấp thoáng lờ mờ hiện lên trong ánh sáng âm u.

Mi Lâm cảm thấy rất mệt mỏi, nàng không thể hiểu nổi, chẳng qua chỉ một giấc ngủ thôi, khi tỉnh lại đã chẳng còn thứ gì nữa, chỉ chừa lại một chiếc xe bằng trúc trống trơn.

“Người bảo đây là do người làm hay quỷ làm?” Nàng hỏi Mộ Dung Cảnh Hòa, từ thắc mắc đã dần chUyển sang hoảng loạn.

Mộ Dung Cảnh Hòa lắc đầu không nói gì.

“Chẳng phải người lúc nào cũng tỉnh táo sao?” Mi Lâm nói. Không phải là không tin hẳn, chỉ cảm thấy rất kỳ quái.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn nàng, ánh mắt không có chút cảm xúc, trong lòng lại dường như có một cơn sóng đang gào thét.

Nàng ấy biết! Nàng ấy đã biết chuyện hẳn rất khó chìm vào giấc ngủ. Để che giấu đi điều này, hẳn thậm chí còn để cho những người con gái ở lại ngủ cùng, nhưng chưa có ai phát giác ra điều đó. Cho dù có ở cạnh không rời trong mấy ngày liên tiếp vừa qua, hẳn cũng cố gắng biểu hiện như người bình thường, sao nàng có thể biết được? Mi Lâm chẳng có hi vọng khai được câu trả lời nào từ miệng hẳn, nói với vẻ bất lực: “Nếu cứ thế này, e rằng chúng ta phải ở lại đây thật rồi.” Tuy nói như vậy, nàng vẫn bắt đầu thu dọn đống cỏ khô còn nguyên hơi ẩm bên dưới, sau đó đặt Mộ Dung Cảnh Hòa lên chiếc xe kéo.

“Bây giờ thì người thoải mái rồi nhé.” Nàng vừa cười khô, vừa dùng dây cố định trên thân trên cho hẳn, đề phòng trong lúc di chUyển sẽ rơi xuống đất.

Nàng nói không sai, vì bên dưới trải một lớp cỏ dày, tuy xe khá nặng, khiến cho chân không thể không lê trên mặt đất, nhưng so với việc để nàng dìu khắp khiễng, lúc nào cũng như chực trượt xuống phía dưới, thì thế này quả là thoải mái hơn rất nhiều.

Mộ Dung Cảnh Hòa chú ý quan sát thần sắc nàng, phát hiện ngoại trừ vẻ kinh ngạc lúc mới đầu, nàng lập tức lấy lại vẻ ung dung như bình thường, khiến hẳn không thể không cảm thấy khâm phục khả năng chống đỡ tâm lý mạnh mẽ của nàng.

“Tai ta bị đau, nàng xem xem nó làm sao?” Hẳn bỗng nhiên lên tiếng.

Mi Lâm khựng lại, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn hỏi: “Bên nào?” “Bên trái.”

Vì ánh sáng không rõ, Mi Lâm vừa đưa tay mò về phía tai trái hẳn, vừa đành phải cúi thấp người xuống, ghé sát vào để nhìn. Vào đúng khi chỉ còn cách mặt hẳn một đoạn, đã nhìn thấy tai trái hẳn hoàn toàn không có vấn đề gì, đang định lên tiếng, bỗng nhiên phát hiện môi hẳn hơi động đậy, như muốn nói điều gì đó, trong lòng bỗng hoảng, vội vã ghé sát thêm một chút, gần như là đặt sát tai mình lên môi hẳn. Nếu nhìn từ góc đứng bên cạnh, lại giống như nàng đang chăm chú xem xét gì đó cho hẳn.

“Có người đi theo chúng ta.” Mộ Dung Cảnh Hòa nói với giọng thì thầm cực nhỏ, nếu như không phải vì Mi Lâm ghé sát vào, e rằng đã bị gió thổi làm tan

biến đi mất không dấu vết. “Ta chỉ nhìn thấy một người. Trong tay hắn ta có một chiếc đao, còn có cả một chiếc cung tên.”

Mi Lâm muốn hỏi có phải hắn ta đã lấy đồ của bọn họ đi không, nhưng môi vừa khê cử động, chưa phát ra âm thanh đã bị ánh mắt của Mộ Dung Cảnh Hòa chặn lại.

“Sao rồi, có phải bị xước rồi không?” Hắn dùng ngữ khí bình thường hỏi.

Mi Lâm nhìn hắn không có ý định nói thêm gì, liền đứng dậy, ngữ điệu châm chọc nói: “Chẳng qua là sứt chút da, thế này có gì mà phải lo lắng? Tối hôm qua mất nhiều đồ như vậy, ngươi không cảm thấy gì sao?”

Nàng vòng dây ra trước ngực, kéo rồi tiến về phía trước, vì vật cản đã ít đi rất nhiều, nên sức lực cũng được tiết kiệm phần nào, tốc độ cũng nhanh hơn.

“Nàng chẳng phải cũng ngủ say như lợn chết, còn nói ta!” Mộ Dung Cảnh Hòa không hề nhượng bộ, phản kích lại, nhìn thấy nàng bước tiếp về phía trước, nói thêm: “Hôm qua từ chỗ đó không đi ra được, hôm nay vẫn đi cùng một con đường, nàng đúng là lợn hơn cả lợn.”

Mi Lâm hừ một tiếng, không để ý đến hắn, tiếp tục tiến về phía trước. Nàng nghi ngờ sâu sắc rằng hắn ta nhân cơ hội này phát tiết những bất mãn trước đây đối với mình.

“Đồ ngốc! Ngươi lảm nhảm của ta. Ta là lợn, ngươi không phải là chồng của lợn chắc.” Nàng không tức giận, tít mắt đáp lại.

Mộ Dung Cảnh Hòa tắc nghẹn. Hắn muốn phản pháo, nhưng trên thực tế nàng quả thực có thể coi là người phụ nữ của hắn, cho dù là ở địa vị nào, hắn đều sẽ mắng luôn cả mình trong đó.

Nhưng, chưa im lặng được một lúc, hắn lại tiếp tục nói lớn.

“Này này, nữ nhân, đã nằm cả đêm rồi, nàng vẫn còn để ta nằm thế này mãi, cố tình muốn ta không được yên ổn phải không?”

“Ngươi lảm chuyện quá!” Mi Lâm cũng chẳng vừa, nhưng vẫn đặt dây kéo xuống, bước đến cởi đoạn dây buộc quanh chiếc xe ra, sau đó đỡ hắn đứng dậy.

Mộ Dung Cảnh Hòa đứng không vững, ngã lên người nàng, khi môi trượt qua vành tai nàng liền nói nhanh: “Hắn ở sau tảng đá thứ ba phía bên trái, không nhìn thấy có những người khác.” Vì cực chú ý, nên hắn lập tức phát hiện có sự tồn tại của một người.

Mi Lâm trầm giọng đáp lại một tiếng, một tay giữ lấy eo hắn, tay kia giữ chặt con dao trong lòng.

“Đúng còn không vững, người còn làm được gì nữa hả?” Nàng lớn tiếng mắng, “Đúng là không biết kiếp trước ta gây ra tội lỗi gì mới bị một người như người làm liên lụy... úi, đau... đau... mau nhả miệng ra, nhả miệng ra.. Nàng đang mắng hăng say, bất ngờ bị Mộ Dung Cảnh Hòa đứng bên cạnh cắn một cái vào vành tai, lập tức cứng người lại xin tha mạng.

Cùng lúc đó, một tràng những tiếng kim loại va vào nhau truyền đến bên tai họ, hai người bất giác quay sang nhìn nhau, Mi Lâm cảm thấy mạch máu trong cơ thể như đập nhanh hơn bội phần.

“Tiếp tục mắng.” Mộ Dung Cảnh Hòa thấp giọng nói. Hắn cảm nhận được sự bất thường.

Người đó tội qua khi bọn họ ngủ còn chẳng làm gì, tại sao hôm nay lại trở nên như vậy. Có liên quan đến những lời châm chọc nhau giữa bọn họ, hay bị sự thân mật của hai người kích thích? Cho dù thế nào, để ột người không biết ra sao nấp trong bóng tối đều là một việc không hề có lợi cho họ, vì thế chỉ còn cách mạo hiểm kích cho người đó xuất hiện.

Mi Lâm ngó ra, mắng... mắng cái gì đây? Vừa bị hắn cắn ột cái, quên sạch cả rồi, nhất thời không biết phải nói tiếp gì nữa.

“Đồ ngốc!” Chỉ cần nhìn liếc qua, Mộ Dung Cảnh Hòa đã hiểu ra mọi chuyện, bất lực thở dài một tiếng, bất ngờ thấp đầu hôn lên môi nàng.

Mi Lâm kinh ngạc, phản ứng lại nhìn hắn, môi hắn thuận thế trượt xuống, khóa chặt lấy môi nàng, tai cũng trở nên cảnh giác, để ý phản ứng của người kia.

Gió rít lên từng hồi, như chôn vùi đi mọi thứ âm thanh nhỏ khác, người đó trong chớp mắt như biến mất, không còn phát hiện ra tiếng động nào nữa.

Không phải vì điều này. Ánh mắt Mộ Dung Cảnh Hòa chuyển động, trên khuôn mặt hiện lên một nụ cười nhẹ nhàng, trước khi rời khỏi đôi môi mềm mại ấy còn tiếc nuốt thêm một cái. “Cho nàng một cơ hội giải tỏa sự bất mãn.” Nói vài câu chẳng rõ là ý gì, sau đó hắn lạnh lùng cười nói: “Ta thấy cái đồ dâm phụ như nàng chỉ mong ta chết sớm, để đi tìm tên gian phu của mình, ta còn lâu mới cho nàng được như ý! Nàng nhớ kỹ cho ta, bây giờ nàng vẫn là người phụ nữ của ta, ta muốn làm gì thì làm...”

Bụp! Một tiếng động cắt đứt những lời tiếp theo hắn định nói, Mi Lâm đẩy hắn ngã lên chiếc xe kéo, nhưng khi hắn suýt chút nữa trượt xuống đất liền dùng chân chặn lại một cách kín đáo, sau đó đá liên tiếp.

“Người cho rằng mình vẫn là Vương gia uy phong ngày trước sao, nhìn lại bộ dạng bây giờ của mình đi, trừ ta ra còn ai thèm quan tâm đến người..Nàng

lớn tiếng mắng mỏ, bộ dạng như thể chỉ muốn nam nhân trên mặt đất kia chết ngay lập tức.

“À à... nàng cứ đánh đi, đánh chết ta nàng cũng không ra khỏi đây được đâu..Mộ Dung Cảnh Hòa thu mình lại trên chiếc xe kéo, mặt giấu trong phần khuất, tuy ngữ khí tức giận bức bối, nhưng trên mặt không hề có chút cảm xúc nào. “Ta nhờ vào, người cho rằng không có người, bản cô nương không sống được chắc?” Mi Lâm hần học đáp lại, vừa nói vừa đạp một cái lên chân hần, sau đó vụt một cái rút con dao ra, lạnh lùng nói: “Nếu không chúng ta thử xem sao, xem không có người, ta có đi ra khỏi đây được không.”

Ánh sáng lạnh lùng phát ra từ con dao lóe lên trong ánh sáng mờ mờ u ám, đâm về phía ngực Mộ Dung Cảnh Hòa.

Đôi mắt dài của Mộ Dung Cảnh Hòa hơi nheo lại, như cho rằng nàng thực sự muốn giết mình. Bông nhiên, tiếng kim loại va vào nhau kia lại một lần nữa vang lên, hơn nữa còn rõ ràng và mạnh mẽ hơn lúc trước...

“Ta giết người, đũa ác phụ này.” Một giọng nói trầm đục bỗng nhiên xen vào giữa, sau đó là tiếng chạy thình thịch.

Mi Lâm dùng chân đẩy chiếc xe ra xa hơn một chút, sau đó quay người lại, nhìn về phía bóng người mờ mờ đang cầm đao lao về phía mình. Tuy nội lực trong nàng đã mất, nhưng nhãn lực vẫn còn, chiêu thức cũng vẫn còn. Nếu gặp phải cao thủ thì không có gì để nói, nhưng người trước mặt nàng kia cho dù là tư thế cầm đao hay tốc độ chạy đều nói cho nàng một cách rõ ràng rằng, đó chẳng qua chỉ là một người bình thường, có hơn chẳng là một chút sát khí và tử khí những người bình thường không có. Mà những thứ ấy đều không làm cho nàng sợ hãi.

“Quái vật phương nào?” Nàng khích tướng, muốn làm cho nộ khí của người kia càng dâng cao.

Mộ Dung Cảnh Hòa từ từ lách người ló ra từ trong bóng tối, lạnh lùng để ý người kia, thâm tính toán tỉ lệ thắng của Mi Lâm.

Người kia nhìn qua có vẻ vừa thấp vừa gù, nhưng thực tế cũng khá cao lớn, nếu như đứng thẳng lưng, không kém so với hần là mấy. Quần áo trên người đã thành từng mảng từng mảng, mái tóc dài đan vào nhau che khuất đi khuôn mặt, nhìn có vẻ đã ở đây một thời gian không phải là ngắn.

Bước chạy nặng nề, rõ ràng là không có nội công. Tư thế xuất đao chẳng có chương pháp gì, cũng có nghĩa là không biết võ công. Một người như thế này sao lại có mặt ở đây? Sao có thể sống sót? Nữ nhân đáng chết kia khi này ra tay không hề lưu tình, đợi mọi việc giải quyết xong xuôi, hần sẽ phải làm gì để đòi lại sự công bằng đây? Trên miệng nàng còn có mùi vị của nho rừng, ực, bụng hình như bắt đầu đói rồi...

Thấy sự nguy hiểm của Mi Lâm không quá lớn, suy nghĩ của hắn bắt đầu tản mát, bay đến nơi nào đó khác. Mi Lâm nếu như biết được hắn đang nghĩ những điều này, e rằng sẽ hận đến mức ra tay mạnh hơn, nhưng lúc này cơ bản nàng không thể phân tâm. Người kia tuy có vẻ như không biết võ công, nhưng thanh đao trên tay không phải để dọa người, nếu như bị nó xoẹt qua, khó chắc sẽ không chịu đau đớn. Hoặc giả nếu bị hắn ta phát hiện ra quỷ kế của hai người, quay người chạy mất, nếu muốn dụ hắn ta ra mặt một lần nữa, e sẽ rất khó.

May rằng người kia bị những lời của nàng làm kích động đến mất hết lí trí, thanh đao cứ thế hùng hục lao đến, không hề có ý dừng lại.

Ảnh mắt Mi Lâm chợt ngưng đọng, đúng khi thanh đao kia sắp đâm vào mặt mình, nàng liền khẽ uốn thân, người đã xoay ra bên cạnh, con dao trong tay đồng thời giơ lên, khi sắp quét qua cánh tay người kia, bỗng nhiên thay đổi tư thế, cùi tay thúc vào vị trí tim hắn ta.

Vết thương cánh tay trái của nàng vẫn chưa lành hẳn, lực xuất ra cũng không mạnh, nhưng vẫn khiến nam nhân kia cúi gập người xuống. Tiếp đó con dao quay ngược lại một cách tuyệt đẹp, nhẹ nhàng ghi lên trên cổ họng người kia.

“Ném chiếc đao xuống.” Nàng lạnh lùng cười nói. Trên cơ thể nam nhân kia tỏa ra một thứ mùi hôi thối của sự mục rữa và chết chóc, người thấy liền buồn nôn, nhưng nàng đến một cái nhíu mày cũng không có.

Người đàn ông bất lực rũ vai xuống, đôi mắt ẩn dưới mái tóc rối bù lóe lên một thân sắc không rõ ý nghĩa gì.

Chiếc đao rơi trên mặt đất.

Hai tay hắn ta bị buộc quặt lại sau lưng bằng đoạn dây chằng chiếc xe, không cam tâm vừa đi vừa kéo Mộ Dung Cảnh Hòa ngồi phía trên.

Hắn ta không chịu nói mình là ai, Mi Lâm cũng không buồn hỏi, liền gọi luôn hắn ta là Thi Quý. Quả thực nàng bị mùi hôi thối trên người hắn ta làm cho không chịu nổi thêm nữa.

Điều kỳ lạ đó là, rõ ràng cùng một con đường, sau vài lần Thi Quý rẽ ngang rẽ dọc, cảnh vật trước mắt bỗng nhiên có sự thay đổi, sau nửa canh giờ thì đã thay đổi hoàn toàn. Tuy rằng vẫn là những tảng đá khổng lồ lừng lững, nhưng trên đường không còn những bộ xương trắng toát nữa.

Mắt Mi Lâm sáng lên, biết là có hi vọng ra khỏi khu rừng, nào ngờ ý nghĩ ấy rất nhanh sau đó đã bị dập tắt.

Nàng nhìn thấy một chiếc lều rách nát, được xếp xung quanh bằng những bộ xương trắng toát, bên trên phủ một mảnh vải mà thành. Chiếc lều được mảnh áo

bào ngăn cách thành hai phần, một phần bên trong chất đầy một lớp xương cốt mục nát và quần áo rách, phần còn lại treo những miếng thịt bị gió thổi khô, còn có cả những thứ lật vật đủ loại khác, bao gồm thức ăn và nước bọt họ mang theo, cùng với thảo dược, xếp ngổn ngang chiếm cả nửa “gian phòng”.

Quá rõ ràng, đây là nơi sống của Thi Quý.

Mi Lâm chẳng nói một lời, lao vào phần chứa những thứ linh tinh, cầm một ống trúc lên mở nắp ra uống liền một ngụm, sau đó đi ra cho Mộ Dung Cảnh Hòa uống.

“Người muốn ăn gì?” Nàng hỏi, hiển nhiên là chỉ những thứ có trong gian phòng kia.

Mộ Dung Cảnh Hòa lắc đầu, sắc mặt rất khó coi, yết hầu khẽ cử động, ngữ khí khỗ sở nói: “Đỡ ta ngồi dậy.”

Mi Lâm không biết hẳn định làm gì, răm rắp nghe theo, chẳng ngờ vừa đỡ hẳn dậy, còn chưa ngồi vững, hẳn liền vùi luôn vào lòng nàng, sau đó hít lấy hít để, như đã cố nhịn từ lâu lắm rồi. Mi Lâm liền hiểu ra, chắc đã không thể chịu nổi cái mùi kia nữa. Tuy biết rằng hẳn không có ý gì khác, nhưng cảm giác bị hơi thở nóng ấm kia xuyên qua lớp quần áo phả lên da thịt vẫn khiến nàng cảm thấy không tự nhiên, bất giác nhớ lại nụ hôn khiến nàng không kịp trótay khi nãy.

Cố gắng điều hòa lại nhịp tim đang đập thình thịch, nàng vốn muốn đẩy hẳn ra, nhưng thấy Thi Quý lúc này quay người lại nhìn bọn họ với khuôn mặt hoang mang, gần như không hiểu nổi người lúc đầu còn gào thét muốn giết Mộ Dung Cảnh Hòa, lúc này sao lại trở nên dịu dàng như vậy?

“Người đưa bọn ta ra khỏi đây, những thứ kia cho người hết.” Nàng nhẹ nhàng xoa xoa đầu Mộ Dung Cảnh Hòa, nói với Thi Quý.

Thi Quý nhìn nàng, rồi lại nhìn Mộ Dung Cảnh Hòa trong lòng nàng, như hiểu ra điều gì đó, sự tức giận ghê gớm trong đôi mắt lập tức nhạt đi rất nhiều.

“Hai người... khi nãy là muốn... dụ ta đi ra?” Hẳn hỏi, so với ngữ khí lưu loát lúc tức giận khi nãy, rõ ràng là giọng gạo và chậm chạp hơn, giống như đã rất lâu rồi không nói chuyện với ai.

Mi Lâm mỉm cười không nói, coi như thừa nhận, còn nhịp thở của Mộ Dung Cảnh Hòa cũng dần dần bình thường trở lại, hai người lúc này nhìn giống như một đôi vợ chồng vô cùng ân ái.

Thi Quý nhếch môi, nặn ra một nụ cười sòng sượng, rồi quỳ sụp xuống.

“Không thể đi ra... không thể đi ra được đâu.” Hấn ta vùi mặt vào trong đầu gối, nói, âm thanh như nước nổ. “Những người đi vào đây đều đừng mơ ra được... bọn họ không ra được... các người cũng không thể ra được.”

Mộ Dung Cảnh Hòa cảm thấy cuối cùng mình cũng đã nén được cảm giác buồn nôn xuống, nghe thấy liền quay mặt ra, nhìn về phía hấn ta.

“Người ở đây bao lâu rồi?”

Thi Quỷ như bị hỏi đúng chỗ, âm thanh nước nổ xen lẫn sự tuyệt vọng ngừng lại, một lúc sau mới ngẩng đầu lên, nói: “Bây giờ là năm nào rồi?”

Mi Lâm nghe thấy hấn ta hỏi năm nào, chứ không phải ngày nào, người bỗng nhiên lạnh toát.

“Tháng Tám năm Chiêu Minh thứ Ba mươi ba, ờ... ngày bao nhiêu?” Mộ Dung Cảnh Hòa đáp, ba chữ sau cùng là hỏi Mi Lâm.

Ai còn tâm trí đâu mà nhớ ngày tháng nữa. Mi Lâm lắc đầu, lúc này mới phát hiện hai người vẫn giữ nguyên tư thế thân mật kia, vội vã đẩy đầu hấn ra, bản thân mình cũng ngồi xuống bên cạnh đỡ lấy hấn.

“Thật sao... Năm Chiêu Minh thứ Ba mươi ba... thứ Ba mươi ba... Ha ha.” Thi Quỷ ngẩn ra, lặp đi lặp lại hai câu ấy, rồi một mình cười lớn, âm thanh kia như tiếng những oan hồn khóc thầm trong đêm, khiến cho người khác vừa đau lòng vừa sợ hãi.

Mi Lâm hơi co mình dịch gằn về phía Mộ Dung Cảnh Hòa nhưng vẫn cảm thấy không chịu nổi, bất giác khẽ ho lên một tiếng, giật giật Mộ Dung Cảnh Hòa, ra ý bảo hấn mau nói gì đó.

Mộ Dung Cảnh Hòa không để ý đến nàng, mãi cho đến khi thấy đối phương đã bình tĩnh hơn, mới lặp lại câu hỏi khi nãy: “Người đã ở đây rất lâu rồi?”

“Tám năm... tám năm...” Thi Quỷ run run ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ ngầu, ánh nhìn ngơ ngẩn.

Mộ Dung Cảnh Hòa hít vội một hơi, nhưng lập tức hối hận vì hành động đó, hấn quay đầu sang một bên nôn khan, mãi đến khi Mi Lâm ôm đầu hấn đặt lên vai mình, mới dừng lại được.

Vì chạy trốn trong rừng rất lâu, trên người Mi Lâm có một mùi thơm của thảo mộc, rất có hiệu quả trong việc chống lại mùi hôi thối.

“Người cũng không ra được sao?” Mi Lâm có chút hoài nghi. Ở một nơi như thế này trong tám năm, nếu như không thể ra được, thì thức ăn và nước lấy đâu ra?

“Đừng... đừng hỏi nữa.” Chưa đợi Thi Quý trả lời, Mộ Dung Cảnh Hòa nhắm mắt, khẽ thở dài ngăn lại.

“Hả?” Mi Lâm hơi bất ngờ.

“Còn chưa đủ rõ ràng sao?” Mộ Dung Cảnh Hòa vừa nói xong câu này, bụng dạ lại cuộn trào lên, vội vàng ngậm chặt miệng. Hắn cảm thấy người con gái này có những lúc rất thông minh, lại có lúc vô cùng chậm hiểu.

Mi Lâm hơi khựng lại, nhìn Thi Quý co ro thành một khối, sau đó quay sang nhìn chiếc lều đầy xương trắng của hắn ta, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên những miếng thịt khô treo trên đỉnh lều. Một cảm giác không thể diễn đạt bằng lời ủa đến, khiến lòng nàng lập tức cảm thấy có chút nặng nề, nhưng những ý nghĩ viên vông cũng vì thế mà trở về hiện tại.

“Nếu ta là ngươi, ta cũng sẽ làm như vậy.” Nàng nói với nam nhân đang run lấy bầy, đầu cúi thấp dường như muốn chống chọi với mọi ánh mắt dị thường và ghê tởm của thế giới bên ngoài kia.

Vào lúc cơ thể Thi Quý khẽ run, từ từ ngẩng đầu lên vì những lời nói của nàng, người Mộ Dung Cảnh Hòa cũng hơi cứng lại. Nhưng hắn cũng không bàn luận gì nhiều, quay đầu sang nhìn Thi Quý.

“Nếu như muốn thoát khỏi đây, hãy nói ra tất cả những gì ngươi biết.”